

Po czwarte, w każdym wypadku, jeżeli zakres kontroli przeprowadzonej przez Sąd spełnia wymogi prawidłowego badania pod względem prawnym (z czym nie zgadza się strona wnosząca odwołanie) Sąd nie stwierdził, że uzasadnienie komunikatu Komisji COM(2014) 355 final spełnia wymogi badania pod kątem oczywistych błędów. Komisja w szczególności nie odwołała się w sposób prawidłowy do orzecznictwa w sprawie C-34/10 Oliver Brüstle/Greenpeace i in.; nie uwzględniła w konsekwencji „systemu potrójnego zamka”, co nie zapewnia żadnych gwarancji etycznych (a w rzeczywistości, może skłaniać państwa członkowskie do obniżenia standardów etycznych w celu uzyskania dostępu do finansowania badań naukowych). Komisja następnie dopuściła się oczywistego błędu sugerując, że oferowanie dostępu do aborcji jest zobowiązaniem międzynarodowym wynikającym z programu działania Międzynarodowej Konferencji na temat Ludności i Rozwoju (ICPD) z 1994 r. oraz milenijnych celów rozwoju ONZ; Komisja dopuściła się kolejnego błędu formułując nielogiczną tezę jakoby finansowanie organizacji promujących i wykonujących aborcje w krajach rozwijających się miałyby – w przeciwieństwie do zwiększania finansowania rażąco niedoinwestowanych i borykających się z brakami kadrowymi systemów opieki zdrowotnej w tych krajach – przyczynić się do ochrony zdrowia matek.

Po piąte, Sąd dokonał błędnej oceny charakteru inicjatywy obywatelskiej, traktując ją mianowicie jako zmierzającą do złożenia trzech szczególnych wniosków legislacyjnych, raczej niż jako mającą na celu ochronę godności zarodków [ludzkich]. W konsekwencji, Sąd dokonał błędnej oceny rozpatrywanych w tej sprawie zagadnień.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 211/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie inicjatywy obywatelskiej (Dz.U. 2011, L 65, s. 1).

⁽²⁾ Komunikat Komisji COM(2014) 355 final z dnia 28 maja 2014 r. w sprawie europejskiej inicjatywy obywatelskiej „Jeden z nas”.

**Odwołanie od wyroku Sądu (piąta izba) wydanego w dniu 13 kwietnia 2018 r. w sprawie T-119/17,
Alba Aguilera/ESDZ, wniesione w dniu 26 czerwca 2018 r. przez Europejską Służbę Działań
Zewnętrznych**

(Sprawa C-427/18 P)

(2018/C 341/07)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (przedstawiciele: S. Marquardt i R. Spac, pełnomocnicy, M. Troncoso Ferrer, abogado, adwokat F.M. Hilaire, S. Moya Izquierdo, abogada)

Druga strona postępowania: Ruben Alba Aguilera, Simone Barengi, Massimo Bonannini, Antonio Capone, Stéphanie Carette, Alejo Carrasco Garcia, Francisco Carreras Sequeros, Carl Daspect, Nathalie Devos, Jean-Baptiste Fauvel, Paula Cristina Fernandes, Stephan Fox, Birgitte Hagelund, Chantal Hebberecht, Karin Kaup-Laponin, Terhi Lehtinen, Sandrine Marot, David Mogollon, Clara Molera Gui, Daniele Morbin, Charlotte Onraet, Augusto Piccagli, Gary Quince, Pierre-Luc Vanhaeverbeke, Tamara Vleminckx, Birgit Vleugels, Robert Wade, Luca Zampetti

Żądania wnoszącego odwołanie

- stwierdzenie, że odwołanie jest dopuszczalne i zasadne;
- w rezultacie, stwierdzenie nieważności wyroku Sądu z dnia 13 kwietnia 2018 r. w sprawie T-119/17;
- uwzględnienie żądań przedstawionych przez ESDZ w pierwszej instancji;
- obciążenie strony przeciwnej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy odwołania dotyczy naruszenia prawa przez Sąd przy dokonywaniu wykładni art. 1 załącznika X do regulaminu pracowniczego. Zdaniem Sądu przepis ten nakłada obowiązek przyjęcia ogólnych przepisów wykonawczych (OPW) zgodnie z art. 110 regulaminu pracowniczego, który ma zastosowanie do całego załącznika X do regulaminu pracowniczego, w szczególności do art. 10 (pkt. 30 i 31 zaskarżonego wyroku). Tymczasem prawodawca w załączniku X wyraźnie sformułował obowiązek przyjęcia OPW tylko w art. 3. Natomiast w innych przepisach, takich jak art. 2 akapit drugi, art. 5 ust. 2, art. 8 akapit pierwszy lub art. 10 i 21 ten sam prawodawca przewidział jedynie „warunki” lub „zasady wykonania” ustanowione przez organ powołujący.

Drugi zarzut odwołania dotyczy naruszenia prawa przez Sąd przy dokonywaniu wykładni art. 10 załącznika X, ponieważ stanowi on przepis, któremu na tyle brakuje jasności i precyzji, że nie nadaje się do arbitralnego stosowania, powodując konieczność przyjęcia OPW (pkt 28 i 29 zaskarżonego wyroku). Wnosząca odwołanie uważa, że art. 10 załącznika X zapewnia wystarczająco szczegółowe ramy prawne i nakłada szczególne ograniczenia na uprawnienia dyskrecjonalne organu powołującego.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 23 kwietnia 2018 r. w sprawie T-675/15, Shanxi Taigang Stainless Steel / Komisja Europejska, wniesione w dniu 2 lipca 2018 r. przez Shanxi Taigang Stainless Steel Co. Ltd

(Sprawa C-436/18 P)

(2018/C 341/08)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Shanxi Taigang Stainless Steel Co. Ltd (przedstawiciele: E. Vermulst, J. Cornelis, advocaten)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Eurofer, Association Européenne de l'Acier, ASBL

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu z dnia 23 kwietnia 2018 r. w sprawie T-675/15, Shanxi Taigang Stainless Steel Co. Ltd./Komisja Europejska;
- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2015/1429⁽¹⁾ z dnia 26 sierpnia 2015 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz płaskich wyrobów ze stali nierdzewnej walcowanych na zimno pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej w zakresie, w którym dotyczy wnoszącej odwołanie oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania odwoławczego oraz postępowania przed Sądem w sprawie T-675/15.

ewentualnie,

- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania; oraz
- rozstrzygnięcie o kosztach postępowania przed Sądem i odwoławczego w orzeczeniu kończącym postępowanie.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi dwa zarzuty.

Po pierwsze, w zaskarżonym wyroku dokonano błędnej interpretacji art. 2 ust. 7 lit. a) akapit drugi zdanie drugie rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009⁽²⁾ z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej poprzez stwierdzenie, że w przepisie tym zawarto przesłankę dotyczącą wyznaczania państwa analogicznego, która nie znajduje się w tekście tego przepisu.

Po drugie, poprzez stwierdzenie, że dostosowania do wartości normalnej są zasadniczo niemożliwe w ramach stosowania art. 2 ust. 7 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 1225/2009, zaskarżony wyrok naruszył ten przepis.

⁽¹⁾ Dz.U. 2015, L 224, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. 2009, L 343, s. 51.